

Μιράντα Παξιμαδοπούλου-Σταυρινού

«Οί Στάχτες "Ασπρίζαν στους "Ωμους τους»

«Δέν ήταν τρελοί οί μελαγχολικοί...
Είχαν τήν ηλικία τής λογικής τους
οί μελαγχολικοί. Τήν ηλικία τής ζωής»

PAUL ELUARD

Μετά ήρθε ό φόβος.
Μήν πλησιάζεις έλεγα
καί κτυπούσα μιá καμπάνα στόν ύπνο μου
άλλά εκείνη θρόιζε όπως ή φτερούγα του χειμώνα.
'Απότομα νοστάλγησα τή θαλπωρή
άπό τούς άγκώνες μας πού άγγιζαν τό τραπέζι,
ξέρεις, τίς μικρές κίτρινες λεπτομέρειες
ένώ ό Φεβρουάριος χυμούσε γύρω μας τυφλός
καί γκριζος όπως τό βρώμικο άλάτι.
Κλείσε τίς εισόδους.
Θά σε ύποτάξουν στό δέρμα σου
μέ κινήσεις τελετουργικές, θωπευτικές,
καί ή σκέψη δέν θά γίνει ποτέ κραυγή
ή κραυγή πράξη
ή πράξη ζωή.

Δίκτυα σαλεύουν κάτω άπό τά σκοτεινά νερά,
δέν ξεχωρίζω άν είναι ή άνάσα πού φθάνει γλοιφή άπό τό όνειρο
καί καίει τρίζοντας άνάμεσα στό χθές καί στό αύριο,
άν είναι ή πίεση τής άπόφασης.
Τώρα πού έχω τήν ηλικία τής λογικής μου, τήν ηλικία τής ζωής...
Νά μήν ξεχάσω νά πάρω όμπρέλα,
θά βρέξει στάχτες σήμερα καί έχω μόνο ένα σπίρτο
τό τελευταίο ποίημα για ν' άρπαχτώ άπό τής λιακάδας τήν ούρά.

.....
Τό μαντίλι τής Σαλώμης έγινε περιστέρι
διαμοίρασε τό "Ένα σε νύχτα καί ήμέρα
καί οί άνθρωποι τούς θεούς τους.
'Η Σαλώμη είναι τά μαλλιά του εύκαλύπτου,
είναι τό σύννεφο, τό χάος πάνω στά κύματα πίδακας φώς
είναι ή μήτρα, πρίν βυθιστώ μέσα της,
βγάξω τά παπούτσια μου μέ δέος ένα-ένα,
καί γίνονται λειμῶνες.

Μιράντα Παξιμαδοπούλου-Σταυρινού

